

POZNÁTE
JE
PO
JEJÍCH
OVOCÍ
MR.7.16

4
1977

čínská
SLOVA

P

ředsednictvo RS KMK na svém zasedání 5. 9. t. r. v Bratislavě uvítalo výzvu Světové rady míru proti nové antihumánní zbrani – neutronové bombě vyvinuté v USA – a výzvu za úplný bezodkladný zákaz vývoje a výroby tohoto i dalších druhů zbraní hromadného ničení. V jeho prohlášení jménem všech členských církví se mimo jiné praví:

„Všichni, kteří berou meč, od meče zahynou“, připomíná evangelium Matouše 26:32 všem, kteří si tuto skutečnost neuvědomují. Kresťané nesou spoluodpovědnost za lidské pokolení a za život na celé zemi. V jednoznačném postoji proti neutronové bombě a proti všem zbraním hromadného ničení nás hluboce zavazuje křesťanská etika a posiluje nás víra, že Pán zehná svému lidu v pokoji.“

-r-

R

ada starších našich sborů se zabývala toutéž otázkou dne 18. 8. t. r. v Brně. Z jejího prohlášení, odevzdaného Československému mírovému výboru v Praze, uvádíme:

„V souvislosti se zprávami o výrobě nových zbraní si chceme znova připomenout společnou odpovědnost za život, který Bůh stvořil, a který má být plně využíván ke správnému účelu. Není a nemůže nám být proto lhostejné, že objevy lidského ducha místo služby životu mají zničit všecko živé. Proto říkáme jednoznačně své NE ke všem ničivým prostředkům a zbraním včetně neutronové bomby v každém směru, ať již jde o úvahu, argument nebo výrobu. Vyjadřujeme plnou podporu každému opravdovému úsilí po zajištění míru, bezpečnosti a spolupráce mezi národy v nejširších oblastech života.“

-sl-

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

22

Možná že ses s Bohem setkal osobně jako Jakob ve Fanuel. Požehnal ti a od té chvíle jsi s Ním ve spojení. Pak není nic, čemu by ses měl z tohoto oddílu naučit. Ale možno také, že si říkáš: „S jinými lidmi se prý Bůh setkal, mně se však nic takového nepřihodilo, nemám zdání, jak by k tomu vlastně mohlo dojít. Patrně nepatřím k náboženským lidem“. Je-li tomu tak, pak můžeš číst dál.

Podmínky, které musíme splnit, abychom se mohli osobně setkat s Bohem, nezáleží v „náboženském založení“, nezáleží také v zcela zvláštní bezúhonnosti a bezvadném životě. Je samozřejmě v pořádku, když žijeme ctnostně a správně, ale obyčejně toto není cesta, na které se můžeme setkat s Bohem. Když se nám vše, oč usilujeme, dobré daří, když žijeme opravdu tak, jak to naše svědomí uznává za správné, jsme-li večer sami se sebou spokojeni, a máme pocit, že by mohl s námi být spokojen i Bůh, pak jsme ve velkém nebezpečí, že se s Bohem nesetkáme. Vždyť jsme spokojení, dokonalí, ba samospravedliví – k čemu pak by nám bylo ještě setkání s Bohem?

Ale většina z nás není v hloubi srdce tak spokojena se sebou, tak samospravedlivá, jak by si někdo mohl myslit. Lidé vědějí velmi dobře, že v určitém směru nejsou vůbec spravedliví a nemají praždný důvod k spokojenosti se sebou samými. Možná, že proto zdůrazňují svou ostatní ctnost a spravedlnost tím hlasitěji a druží je proto pokládají za samospravedlivé. Avšak oni sami vědějí nejlépe, jak na tom jsou a jejich hrůza je pouhá škraboška. Je však rozchodujičí, že onu tajnou oblast, kde selhávají, mají za politováníhodnou chybu v jinak dokonalém díle, za skvrnu vzniklou na sněhobílém ubrusu neobratnosti a proto se snaží tuto chybu nebo skvrnu co nejlépe zakrýt, aby nerušila celek. Tato chyba nehráje podle jejich mínění podstatnou úlohu v jejich životě, vlastně by neměla existovat, nejvýše bychom se měli tajně za ni stydět a cítit se méněcennými. Ba, pocit méněcennosti se může vytvořit z pochybností o vídě: Jak může Bůh dopustit, abych v této věci dospěl vždy k pokorení? Už jsem tolíkrt prosil, aby mě toho zbavil, už nedokážu věřit, že Bůh opravdu vyslychá modlitby. Nebo někteří se s tím smíří jako s břemenem, které musí smutně táhnout celým životem. Nevědě, proč a nač, ale táhnou je, protože, zkrátka, v tomto životě přece není nic dokonalé a Bůh má zřejmě jinou práci, než aby nás od tohoto břemene osvobodil.

Oblasti takových tajných pokušení mohou být velmi různé. Pro někoho je to nemoc, neduživost, kterou musí po léta snášet, znetvoření, chronické bolesti nebo záchvaty padoucnice. Pro někoho jsou to duševní návyklosti a rozpory: trpí absurdní, utkvělou představou nebo sexuálními, možná i homosexuálními pokušením. Další mají těžkosti s manželským partnerem, který není tělesně nebo povahově zdrav a vyžaduje zcela neobyčejný ohled a opravdové selhání mohou doléhat na člověka a ho soužit, aniž by ostatní pozorují, takže setrvává ve své přetvářce a tím víc trpí pokušením. Znáte ve svém životě také takovou oblast? Každý z nás ji máme, i když se velmi namáháme nepriznat to ani sobě, ani jiným. Proto prozradil Pavel nám všem svůj nejtajnější prožitek: „Abych se nepovyoval, byl mi dán do těla osten, anděl satanův, aby mě bil do tváře, a tak abych se nepovyoval. Za to jsem

třikrát prosil Pána, aby ode mne odstoupil, ale On mi řekl: Má milost ti stačí, neboť moc má se stává dokonalou v slabosti. Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby ve mně přebývala moc Kristova (2K 12:7-9).

Nebudete se tedy i vy chlubit raději slabostí podle tohoto příkladu? Aby ve vás přebývala moc Kristova!

Nedávno mi vyprávěl jistý bratr co odpověděl, když se mu kdosi svěřil s takovým pokušením, které nechtělo ustoupit: „To je právě oblast, kde Bůh na tebe čeká. Zde ti chce ukázat své divy!“ Od té doby mi toto slovo přineslo mnoho užitku. Neboť teď nejde o to smířit se s něčím, co se nedá změnit ani o to jak zastřít chybou, která se už, žel, stala. Jde o to, poznat Boha právě v tomto bodě a ptát se Ho, čemu nás právě tímto pokušením chce naučit.

Buděte tedy dobré myslí, vy všichni, kteří jste se s Bohem ještě nesetkali a kterí se domníváte, že s takovými těžkostmi, s takovými pochybnostmi, s takovými hřichy je setkání s Bohem předem vyloučeno! Právě na tomto poli se chce s vámi setkat. Ve vaší nemoci, ve vašem zohýzdění, vašem koktání, nebo ve vašem nepochopitelném strachu, ve vašem pochybování a zahanující slabosti, ve vašem zápolení s obtížným partnerem v manželství, ve vašem nezvedeném dítěti. Právě zde. Nemusíte tento úsek se zahanbením přikrývat a zatajovat, ale chtějte se s ním ve vši opravdovosti a pokore vypořádat. Zde Bůh na nás čeká a chce nás nechat prožít zázraky. Tak tomu bylo u Samaritánky, u hříšnice, u Zachea, u hejtmana celníků: Pán Ježiš se k nim přiblížil, nevytíkal jim hřich, ale dotkl se jejich nejbolestitějšího místa a právě tak vyšlehl plamen, který je zcela zachvátil a z nich přešel i na jiné.

Uzdravili nás Bůh z naší slabosti nebo ne, vytrhněli nás z našeho pokušení nebo ne, způsobili, aby nás manželský partner byl k nám laskavější nebo ne, to není rozhodující otázka. V prvé řadě záleží na tom, že v tomto bodě začal s námi mluvit: „Má milost ti stačí“. Už své břemeno neneseme sami, ale spolu s Ním. Cestou s námi hovoří a nazývá nás svými přáteli.

Nezáleží na tom, jsme-li zdraví, šťastní nebo dokonalí, nezáleží na tom, dokončili-li jsme velkolepé dílo, nebo žijeme-li ve vzorném rodinném štěstí, záleží na tom, že Bůh s námi mluví a nás nazývá svými přáteli – úplně nepochopitelně a nezaslouženě – neboť Kristus vzal všechna naše trápení a všechna pokušení – zkoušky lidského života za nás na sebe.

připr. D. Z.

BYLO TŘeba DVOU

Efezským 2:8-9

Tázali se kdysi jednoho muže, kolik činitelů bylo třeba k tomu, aby se obrátil k Bohu skrze víru v evangelium.

„Dvou bylo zapotřebí“, odpověděl.

„Dvou? Jak je to možno? Což Bůh sám neučinil všecko?“

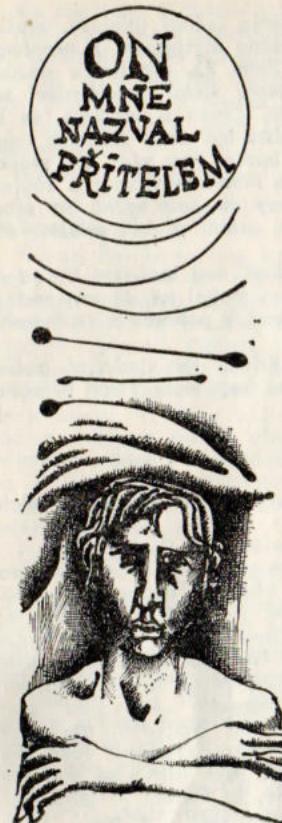
„K mému obrácení bylo zapotřebí Všemohoucího a mne“, odpověděl muž. „Já jsem dělal vše, co jsem mohl, abych se k Bohu obrátil a Všemohoucí dělal vše, aby mne k sobě přivedl. Bůh byl silnější než já, proto nade mnou zvítězil.“

Nechlubme se však nikdy „svou spoluprací“ s Bohem (synergismem)! Bez něho nic nemůžeme učinit (I 15:4-5). Všechna naše spolupráce s Bohem má charakter Jakobova boje s andělem. Bůh s námi zápasí, aby nám pomohl přivlastnit své požehnání. Všechno prvenství a všechna skutečná zásluha je vždy ien na straně Boží.

D. L. Moody

Vyuč ma, Hospodine, svojej ceste, aby som chodil v tvojej pravde, sústred moje srdce na bázeň svojho mena.
Zalm 86:11

Jk 2:23
2Pa 20:7, Iz 41:8

U nohou Spasitele já ležel v bolu svém a v lkání srdce celé tam před Ním vylil jsem. Když spatřil mne v mé mdlobě a v stavu hřicha zlého, tu přivinul mne k sobě a nazval přítelem.

Ó, svete s dary svými, já zhřdám přízní tvou, jak trety bezcennými a klamnou vidinou, neb poklad spásy pravý já našel v Bohu svém — Immanuel, král slávy, mne nazval přítelem.

Ó, Pane, vezmi sobě mé srdce cele sám, já toužím blíž být Tobě, blíž nebes výšinám. Byť pak i utrpení mým bylo údělem, nic pro mne těžké není, neb zveš mne přítelem.

Ale kto zotrva až do konca, bude spasený

Matúša 24:13

Niekto teológovia vykladajú tieto slová Pána Ježiša, ako že jedna z podmienok spasenia je výdrž vo viere až do konca života. Keby však spasenie, v tomto prípade zachrana duše pre večný život záležala na našej vytrvalosti a snahe, nikdy by sme spasení nemohli byť. Ono by si to totiž žiadalo pevnú, neochvejnú viere bez najmenšieho zakolísania po celý život. A predsa v zmysle slov apoštola Jakuba vieme, že „... mnoho klesáme všetci...“ (Jk 3:2). Naše spasenie je vďaka Bohu založené výlučne na dokonalom diele Pána Ježiša Krista.

Musíme si však uvedomiť Pánove slová v širšej súvislosti. V podstate 24. kapitola Matúšovho evanjelia pojednáva o troch predmetoch: 1. Zničenie Jeruzalema (r. 66-70 n. l.); 2. Druhý príchod Pánov; 3. Koniec sveta. V našom prípade ide o predpoved súženia pre Židov pred koncom sveta. Zachránení budú len ti, ktorí v skúške, v súžení obstojí, zostanú verni svojmu Bohu. Obranný výklad pre nás: Hriešník nemá zotrvať vo svojom hriechu, ale kresťan má zotrvať až do konca svojho života pri Pánovi, vo viere, pripadne aj v zhromaždení, do ktorého ho Pán postavil.

Koniec môže byť – smrť, Pánov príchod alebo ukončenie určitej udalosti, skúšky. Koniec každej veci je v Božich rukách. Nemáme ho násilne urýchlovať. K problému „...áno, len dobré a milosť...“ Ak však pride „severný vietor previevajúci zásmre doplávali do neba aj na chatnej bárke, akú predstavuje naša súčasná viera, zachovať. Sil k výdrži nám obyčajne ubúda, keď ustáva modlitbený život a záujem o Slovo Božie. Aj v otázkach obetnosti v skúške viery musíme začať od seba, musíme vedieť ist' v sebasúde tak ďaleko, aby sme sa stratili a dali priestor sile Svätého Ducha.

Veľmi pekným príkladom je nám Uriáš Hettejský. Keď mal možnosť ist' odpôchnúť si od boja do svojho domu, povedal: „Ako by som mohol ist' domov, keď je truhla Hospodinova v stane...“ My sme, žiaľ, často doma, v pohodli a osud truhly Hospodinovej nás nezaujima.

V zmysle listu Židom 3:14 sa staneme „účastníkmi Krista“ len vtedy, ak počas tok podstaty dodržime pevný až do konca, ak dobojujeme boje viery. Nech je našim heslom: „zostaneme verní!“. -jk

(Sk 28:10–15)

Malta je pro Pavla a jeho průvodce po všech předešlých strázních, v nichž okoušeli „Marah“ (Ex 15:23), osvěžujícím „ELIM“ (Ex 15:27), tedy

– 1. povzbuzením. Pán je nejen Pánem nad všemi bouřemi, ale i Pánem nad všemi proměnami, který má moc změnit rázem všecky nepřijemné životní okolnosti! On dává na čas ulehčení a odpočinutí Pavlovi a jeho milým před dalšími boji víry v Rímě, v nichž se měla

dokonat Boží moc a sláva při nich! (v. 7)

Malta je však pro Pavla též

– 2. napomenutím. Ne nadarmo dopustil Pán, aby ho ostrované nazvali „vražedníkem“ (v. 4)! Což jím nebyl na své původní cestě nevěry a pýchy Saule Tarsenského? Ne nadarmo Pán dopustil, aby ho titíž lidé vzápětí nazvali „bohem“ (v. 6)! Což nedovede „onen had“ otrávit k smrti nejen výčitkami, ale právě i úspěchy a lidskou chválou? Jaká zkušenosť s ním a jaké rozhodné odhození hada do ohně, ve kterém je jeho smrt, ale pro ostatní světlo a teplo života (v. 5)?! V Boží milosti a její zvěsti v Kristu je Pavlův smysl života a vysvobození ze všech pokusení!

Malta je též důležitým ukazatelem ceny člověka vůbec, tedy

– 3. poučením. Pohané – barbaři – a jaké to mají výborné vlastnosti!

a) dobrosrdečnost se smyslem pro milosrdenství (v. 2).

Mají vůbec Židé – „vyvolený národ“ takové srdce? Takovou účinnou lásku, jakou mají k jejich zahanbení pohané? (viz L 10:29–37). Nezahanbují nás často nevěřici lidé? Nemívají často více smyslu pro odstranění onoho „hladu“ a „zimy“ – pro ono řešení základních lidských potřeb a práv než my? Oni však vyzkoušejí též výraznou –

b) vděčnost (v. 10). Jak jen Pavla a jeho společníky ctí a zahrnují je vděčností za tělesné uzdravení z různých nemocí!

Jak odplácejí Židé těm, kdož je „uzdravovali“, „ovazovali jejich rány“ a chtěli je „shromáždit pod svá křídla“ své lásky? Nejsou často nevěřici vděčnější než my, kteří jsme si zvykli mnohé projevy Božího milosrdenství a péče brát jako „samořejmost“?

Ale tito „barbaři“ mají též –

c) ochotné srdce k slyšení Božího slova (v. 7).

Příklad Pavlův za onu kratičkou dobu je jím dostatečným argumentem, aby věnovali náležitou pozornost jeho svědecství! Cím byla všechna svědecství proroků a „písem“ Židům, když ani pro očividné skutky lásky Boží jeho slovo nepřijali?! Jaký vztah máme my dnes k Božímu slovu? S jakou vážností je přijímáme, vidouce takový oblak svědků a zejména „vůdce a dokonavatele víry“ Pána Ježíše Krista – dokonalý vzor a příklad Toho, jehož nazýváme svým Spasitelem a Pánem?

Ostrované též –

d) činí dobré skutky (v. 10). To není jen „přirozená dobrosrdečnost“, ale nyní ještě něco víc! Je to vliv Boží lásky, která nemůže ponechat člověka jen v mezích společenské zdvořilosti, ale přináší pro něj oběti! Jak se starají o všecky potřeby trosečníků a jak je dovedou realizovat! Měli někdy Židé smysl pro svého trpícího bližního a jeho potřeby? Mimo zatěžování „nesnesitelnými břemeny“, pohoršování nad každým a vším, odsuzování s projevem pyšné nadřazenosti s výrazným pohrdáním pohany, nevykazují žádný kladný vztah k bližnímu, ba i sám tento pojem je jim cizí! (viz L 10:29)! Nejsou „malští pohané“ i nám – dnešním křesťanům, plných sebe a svých zájmů, netečných k bídám a potřebám svých bližních – k zahanbení?

Leč „maltská idyla“ končí! Je tu loď, která má Pavla a jeho společníky dopravit do Ríma. Je to shodou okolnosti opět „alexandrinská bárka“! Jak velice se však tato liší od oné první, ztrouštané!

1. je připravena Pánem! Setník ji nemusel hledat a vyvolit podle svých vlastních „představ a zkušeností“ – ona je prostě tu. (Srovnej Sk 27:6!) Kolik zbytěčných starostí a námahy vynakládá člověk na to, co není od Pána a jaké vzácné zkušenosti jsou s Bohem, „který opatří“!

2. ona přezimuje (v. 11). Kolik tělesné hřívosti a nezralých, hlučných improvizací k „překonání zimy“ místo „tichého přezimování“ s rádnou přípravou na námahovou plavbu našeho života! Tato loď předchází zbytečnému ztruskotání! Kolik často promarněné energie a horlení ke škodě „celé plavby“ místo jejího odpovědného zajištění v Bohu a s Bohem!“

3. ona se vydá až po třech měsících na pouť. U Boha není spěchu, není neuřízy, není ukvapených rozhodnutí a činů! Zde vidíme očekávání příslušného znamení záruky, že plavba bude úspěšná. Jaká to je odpovědnost a proto též i trpělivost! Kolik na druhé straně lehkomylnosti a nezdopovědnosti – a tudíž i netrpělivosti bývá při nás! Jak velice záleží úspěch plavby na tom, KDO dává pokyn k plavbě a KOMU je svěřena celá ta loď s jeho druhocenným obsahem! Kéž by nám Pán dal více smyslu pro odpovědnost a naučil nás trpělivosti v očekávání na Něho a jeho pokyny!

4. ona má za erb „Kastora a Polluxa“ (Divo označení). Pohanská Alexandria nezná pravého Ochránce a znamení jeho moci. Svéruje se dvěma pohanským patronům plavců. Je to jasné znamení, že ani pohanská Alexandria nespolehlá na loď jako dílo svých rukou, ani na její posádku, ani na počasí a příznivé okolnosti. Počítá s milostí „vyšší moci“, ví, že ona je rozhodující a že je třeba jí vše svěřit! Není tato pokora a primitivní víra s neuvědomělou bázni Boží dobrým předpokladem pro poznání pravého živého Boha s jeho svrchovaností a péčí o člověka? Není i toto zahanbení pro sebejistého člověka našeho věku, který ve své pýše nikoho nepotřebuje a nepostrádá? Svérujeme se vůbec na svých cestách někomu – a KOMU vlastně? Pod jakým znamením se vydáváme na svou cestu a v jakém duchu? Cím je nám Bůh a jeho svatá vůle?

5. ona má tři zastávky na cestě do Ríma.

a) tři dny v Syrakusis (v. 12) se světem Boží pravdy (v Otci, Synu a Duchu), které vchází z paluby lodi do města!

Kolik lidí se dovídá o „provinění“, z kterého se jde vězeň Pavel zodpovídat císaři? Kolika „lodíčkám“ a „bárkám“ zkřížila tato loď jejich cestu a kolik požehnání je za slovem „zůstali tu“! Apoštol Pavel zůstal právě potřebnou dobu

podle Boží vůle, aby Bůh mohl zůstat a přebývat v Syrakusách! Nebývá tomu někdy při „naši službě naopak?“

b) jeden den v Reginu (v. 13) – a již „teplý vítr!“

Jaký to obraz brzkého zavanutí příznivého větru Boží lásky! Jak často zavane jen „studený vítr“ v našem životě, nebo je „duchovní bezvětrí!“ Jak dlouho často marně čekáme a voláme onen „teplý vítr“ – a jak často trčíme na místě bez užitku pro druhé, či plujeme někam jinam než k Puteolu! Pavel dojel do Puteolu a hledal tam bratry, až je nalezl. On šel za nimi, ne oni za ním! Snad ani o něm a o jeho společnících nevěděli. LASKA vede k vyhledávání věřících, k překonávání vzdálenosti a překážek mezi nimi – k obecenství. Sobectví naopak k opouštění shromáždění, k vyhledávání chyb a nedostatků věřících, k stavění přehrad mezi nimi! Kolik „věřících“ dvede opustit shromáždění jen proto, že nikdy neokusili závan oné lásky Boží u sebe samých!

Nestačí na tuto změnu ve tvém životě jediný den s Pánem?

c) sedm dní v Puteolu s bratřími! (v. 14). Kolik radosti, potěšení, rozhojení Boží naděje je právě v obecenství, kde je přítomen Pán! Zde je Pavel celých sedm dní. V církvi je plnost a dokonalost Božího zjevení k učení, napomínání, trestání a pro službu k vře, láске a naději! Jak vzácná je ona plnost obecenství!

Nejsme často o ni ochuzeni jen proto, že nás nepřivádí onen „teplý polední vítr“ do shromáždění svatého? Leč tento blahodárný vliv se stupňuje! Pavlův příchod lásky u těchto bratří a tak i

1. bratří v Římě se dovidaji o Pavlově cestě (v. 15). Jak? KDO jím tu zprávu přinesl? Jaká to síla radosti, jaká to oběť čisté lásky žene nejmenovaného posla před Pavlem z Puteolu do Říma! Jak rychle se rozšíří tato radostná zpráva? Čím je nyní Pavel věřícím v Puteolu a v Římě! Ví on vůbec o tom? Zdá se, že nikoliv, protože je jeho mysl právě nyní zaměstnána soužením, které ho v Římě očekává. Cítí se vyčerpaný, slabý a smutný... zemléný ve službě Tomu, který na něho vnesl tak veliké nároky a předpověď mu veliká utrpění pro své jméno! (Sk 9:15, 16!)

2. bratří v Římě vycházejí Pavlovi v ústřety (v. 15). Kdo je k tomu vybídl?

Kdo zorganizoval tento daleký pochod – asi 40 km ke „Třem krčmám“ a 60 km na „rynk Appiuv“! Tuto poloviční cestu do Puteoli? Kolik je tu lásky, která se těší a dychtí po obecenství s apoštolem a jeho druhy! Kolik opravdové touhy po setkání s ním. Jak nicotná je ona velká vzdálenost pro „poutníky lásky“, putující pěšky v prachu cesty za úmorného vedra, jestliže jejich srdce hoří? Co vše je skryto v těchto několika stručných větách!

a) příznivý polední vítr v Puteoli způsobil i „teplý příznivý vítr severní“ z Říma! Požehnaný posel Lasky Boží, který svou zprávou nenechá lidská srdce chladná! Který vytváří touhu po setkání a ne po rozdělení bratří!

b) vyjítí obou stran k vzájemnému setkání až do poloviny cesty!

Požehnaná oboustranná iniciativa ve všech bratrských jednáních, setkáních, ve vzájemném pochopení lásky a „vyjítí si vstří“! Požehnaná církev, kde vládne tento duch vzájemné úcty, pochopení a lásky!

c) míra lásky ve „vyjítí v ústrety“!

Ne všechni docházejí až na „rynk Appiuv“! Dík i za ty, kteří dojdou až ke „Třem krčmám“! Ale větší radost mají ti, kteří se dříve s apoštolem setkají a déle s ním mohou jit! A nezůstal někdo nckonec pro nějaký neduh v Římě? Jak vlastně jdeme vstří svému Panu? A co znamená prakticky naše věrovyznání o „brzkém příchodu Pána Ježíše pro nás“? Kdy a KDE se s Ním setkáš? Za jakých okolností? Vycházíš Mu vůbec vstří a setkáš se s Ním vůbec?

) Pavel je uzřel a děkuje Bohu!

Pavel je překvapen! Netušil, nepředpokládal něco takového – on byl svým pohledem zaměřen na vyvrcholení svého utrpení. Jeho mysl je obrácená k „Jeruzalému svého kříže“ – k Římu, a „jeho duše je smutná až k smrti“ ... Tu obrátí Pán jeho pohled na ty drahé, kteří mu běží takou dálku z Říma v ústrety! Řím se mu představuje zcela jinak v těchto milujících a jím milovaných! Je dojat touto láskou bratrskou a tak musí Bohu za tyto drahé děkovat! Ale to je ještě málo!

e) Pavel je uzřev, počíná být dobré myslí! Vzdyť, jaký to rozdíl – Pán a on! Pána všichni učedníci – všichni jeho milí – opustili, jeho –

Pavla jdou přivítat a obklopit svou láskou! Oni se za jeho okovy nestydí, nezapřou ho, ani ho neprodají, ani ho neopustí! Pána opustil Bůh na Golgotě, jeho nikdy neopustí! Jeruzalém zjevil vůči Pánu svou nenávist až k nejpotupnější exekuci kříže, on – Pavel uniká odtud jako „římský občan“, aby měl raději co cítit s pohanským, mnohem spravedlivějším a milosrdnějším Rímem! Pán je dokonale čistý, svatý a nevinný Beránek, On je podle Otcova srdce – ale on – Pavel je bývalý ruhač, protivník a židovský ukrutník! Jak je zahaben tou Boží láskou, péci a pozorností, zjevenou v těch drahých lidech právě jemu, aníž se co podobného na této zemi dostalo jeho Pánu a Spasiteli, který je toho nadevšecko hodn! Jak je potěšen, že pohledem na jejich lásku mohl uvidět Pána samého a znova zakusit jeho moc ve svém životě!

Jak velice potřeboval potěšení ten, který sám jiné tolík potěšoval a jak naletí největší potěšení v tom, že uzřel užitek z „práce své duše“ – ze své obětavé služby, což nebylo údělem jeho Mistra na této zemi. „DOBRA MYSL“ – vidíci dobré, očekávají vítězství dobra a počítající s věčnou jeho existencí bez

ohledu na zlé, na časné jeho triumfy a jeho pouze dočasnu existenci! Jak vzácné ovoc „dobré myslí“ v našem životě a jak je třeba právě jí a k ní sloužit každému, zejména těm, kteří nejsou z milosti Boží největší jho a brímě Ježíšovy služebnosti na tomto světě.

Modlíš se za starší bratry, za pracovníky na Boží vinici? Běžíš jim také vzdycky v ústřety? S opravdovou úctou a láskou? Až kam? Umíš je potěšit svou poslušností, věrností a lačností pokrmu shůry? Pán si použil prostých a bezejmenných věřících z Puteoli a v Rímě, aby posloužil svému věrnému služebníkovi k „dobré myslí“, bez níž by byl právě před cílem svého života „k ničemu“. Nemáš i ty podobnou možnost sloužit a posloužit těm, o nichž sis dosud myslí, že nic a tudíž ani tebe nepotřebují? Uvědomuješ si, že oni tě potřebují právě tak, jako ty je – a že otázka obecenství je aktuální pro KAŽDEHO bez ohledu na stupeň jeho duchovní vyspělosti, nebo právě pro ni? Jak by jinak „Pavel“ v této vzdálenosti poslední etapu svého života bez Pánova potěšení skrze tebe, bratře, sestro?!

-Kk

BOŽÍ VĚRNOST A PRAVDA

V hebrejském je slovo věrnost a pravda vyjadřena týmž slovem.

1. Bůh je věrný. Věrný je ten, na něhož se můžeme bezvýhradně zcela spořechnout. Bůh je ten, na koho se můžeme spolehat (5M 7:9; Iz 49:7; 1K 1:9; 10:13; 1Te 5:24; 2Te 3:3; 1J 1:9).

2. Jeho věrnost a pravda jsou veliké (Pl 3:23).

3. Jeho pravda sahá až do nejvyšších oblaků (Z 36:6; 57:11).

4. Bůh je věrný ve svých slibech; můžeme si být jisti, že co slíbil, splní (Žd 10:23; 11:11; Iz 25:1).

5. Boží věrnost se projevuje i v tom, že nám odpouští, když mu vyznáváme své hříchy (1J 1:9; Z 32:5).

6. Boží věrnost se projevuje v Jeho pečování o Jeho služebníky (1Pt 4:19; Z 89:20-26).

7. Bůh dokazuje svou věrnost i v době našeho pokušení; stará se, aby bylo snešitelné a dává vysvobození (1K 10:13; 2Te 3:3).

8. Boží věrnost se projevuje i v tom, že nás povolá k obecenství se sebou a s Pámem Ježíšem (1K 1:9).

9. Jeho věrnost je nesrovnatelná s naší, je naprostě trvalá. On nemůže zkamat – tím by se zapíral a to je nemozné (Ř 3:3; 2Tm 2:13).

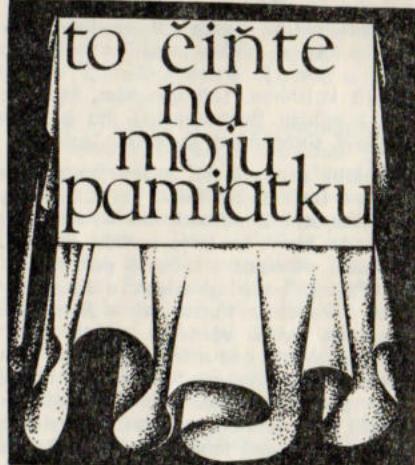
A kontrolní otázky pro pozorné čtenáře:

1. Co označuje slovo věrnost?

2. Jak se projevuje Boží věrnost?

3. Pamatuješ si ospoří tři místa, kde je řeč o Boží věrnosti?

-vý

(Pokračovanie)

čo znamenalo pre učeníkov Pána Ježiša stolovanie. V nasledujúcom článku – 1/77 – sme si však pripomenujeli, že pamiatka Pánova je viac ako stolovanie. Ona má význam vzhľadom k minulosti, prítomnosti i budúcnosti? Chlieb a kalich nám priponínajú **minulosť**, keď Pán Ježiš ako Boží Baránok bol obetovaný za naše hriechy. Spomienka na Jeho utrpenie, v ktorom prejavil nedostižiteľnú lásku k nám, vzbudzuje v nás vďačnosť a lásku. My Jeho milujeme lebo On prvý miloval nás (1J 4:19). Chlieb však vyjadruje i **prítomnosť** jednoty cirkvi s Pánom a účasť na Jeho živote. Len ten, kto v pritomnej dobe, to znamená v ten deň, keď má účasť na Pamiatke, má obecenstvo s Pánom, môže ľefť z chleba a piť z kalicha. Ak je v jeho živote niečo v neporiadku, trápi ho vo svedomí nevyznaný hriech, potom chodí vo tme a nemá obecenstvo s Bohom (1J 1). Preto ani navonok jediním z chleba nemôže vyznávať, že má účasť na tele Kristovom, že sa z Noho sýti a tedy žije skrze Pána (J 6:57). To je možné len vtedy, keď nás neobviňuje svedomie a máme obecenstvo s Ním. A konečne, pamiatka Pánova má význam i vzhľadom k **budúcnosti**. Pripomína nám večné stolovanie s Pánom i to, že On už veľmi rýchlo príde. Tak pri každom jedení z chleba a piť z kalicha pri pamiatke Pánovej sa pýtame, či sme hotoví odísť k Nem, či by nás našieli verných a očakávajúcich.

Prvotná cirkev neslávila pamiatku Pánova tak, ako my dnes. V Skutkoch apoštolských niekoľkokrát čítame o tom, že sa veriaci schádzali k „lámaniu chleba“ (2:42, 46; 20:11). Denne sa schádzali po domoch a „brali pokrm v plesaní a prostote srdca“. Pretože predali svoje majetky a peniaze, ktoré dali do spoločnej pokladnice, mali všetko spoločné a schádzali sa na spoločné večere (to bolo hlavné jedlo). Pri žiadnej večeri nechýbal chlieb a kalich a tedy môžeme predpokladať, že nielen raz do týždňa, ale vždy pri jedle spomínali na Pána Ježiša, na Jeho život, smrť, vzkriesenie i návrat k Otcovi. Pripominali si Jeho slová, že keď pripraví pre nich miesto, príde a poberie si ich k sebe. Žili v dennom očakávaní na Jeho príchod. Výraz „lámanie chleba“ tedy nevyjadroval oddelenú pamiatku Pánova, ale spoločné stolovanie, pri ktorom iste Jeho prianie – „To číňte na moju pamiatku“ – plnili. Pojem „lámanie chleba“ nachádzame totiž aj u Lk 24:35, kde je reč o dvoch učeníkoch, ktorí neboli z „jedenástich“ (v. 33), a ktorí poznali Pána Ježiša na ceste z Jeruzalema do Emausu pri „lámaní chleba“. Prinútili Ho, aby s nimi zasadol k stolu a zúčastnil sa na spoločnej večeri. Pán Ježiš potom „vzal chlieb a dobrorečil, lámal a podával im“ (v. 30). Tito dva učenici neboli prítomní na poslednej večeri a tak nemôžeme vysklaďať, že slávili pamiatku Pánova.

To, že otázka biblického vzťahu k pamiatke Pánovej je veľmi aktuálna, vyplýva z dopisov, ktoré redakcia ŽS dostáva, ale tiež zo súkromných dopisov, rozhovorov. Istá znovu-zrodzená mladá sestra, ktorá pred obrátením nepoznala naše zhromaždenia, sa opýtala inej mladej sestry, na-vštevujúcej od malíčka nedel'nu besiedku a potom zhromaždenia, prečo si v zhromaždení sestry prikrývajú hlavu? Nevedela na túto otázkou dať jasné odpovede'. Robí tak vraj preto, že to vidí pri druhých. Podobne to bude aj so slávením pamiatke Pánovej. Kto v pokore nehľadá aspoň z čiastky pochopiť, v čom spočíva tajomstvo slov Pána Ježiša: „To číňte na moju pamiatku“, ten zostáva iba na povrchu a má účasť na Pamiatke často iba formálne, zo zvyku. Ale nám má ľefť o neformálnosti a to nielen v zhromaždení, ale v celom živote.

V čísele 5/76 sme sa oboznámili s tým, že večera Pánova bola oddelená od stolovania ešte neznamená, že by sa veriaci ľudia nemohli schádzať k spoločnému jedlu pri rôznych príležitostiach. V liste Júdovom 12 čítame o „**hodoch lásky**“. Aké je to milé, keď mladí bratia a sestry pozvú medzi seba starších veriacich, aby s nimi pri spoločnom jedle strávili krásne chvíle obecenstva a dozvedeli sa trochu viacej z ich života a súkromia. Tu môžu rozprávať o svojom obrátení a o skúsenostach života. Alebo aké radostné chvíle prežívajú veriaci manželské páry, ktoré sa spoločne raz za čas schádzajú k spoločnému stolovaniu, kde však nie je hlavným cieľom jedlo, ale obecenstvo. Koľko je problémov vo výchove detí a iných otázok, ktoré je možno spoločne vyriešiť, zaujať stanovisko, vymeniť si skúsenosti. Takto prvotná cirkev žila a ani my by sme nemali na to zabúdať.

-jos

„Lámanie chleba“ bolo označením spoločnej večeri. Nie že by sa pri nej jedol len chlieb, ale on bol vždy súčasťou večere, pretože skovy chleba slúžili ako jedálne náčinie. Aj zmienka o lámaní chleba v Troade je pozoruhodná. Veriaci sa zišli v prvý deň týždňa k lámaniu chleba (20:7). Pavel hovoril až do polnoci. Vtedy z obloka spadol mládenec Eutychus a zabil sa. Pavel zšiel z tretieho poschodia na prízemie, objal ho a povedal: „Neznepokojujte sa, lebo jeho duša je v ňom“. A zase sa vrátil do dvorany a „lámal chlieb a jedol“. Prítom pokračoval v rozhovore s veriacimi. To nám opäť potvrdzuje, že vtedajší spôsob slávenia pamiatky Pánovej bol iný ako dnes. Bol spojený so spoločným jedlom. K oddeleniu Pamiatky od stolovania došlo neskôr. O takejto úprave spoločného zhromažďovania zboru v Korinte čítame v dopise apošta Pavla tomuto zboru (1K 11:17-34).

Veriaci v Korinte sa schádzali k spoločnému jedlu, pri čom si každý doniesol z domu pokrm i nápoj (víno). Bohatší doniesli so sebou viac, chudobnejší len skromne (v. 22). Večerat mali začať až vtedy, keď boli všetci pohromadé. Stávalo sa však, že niektorí nečakali na začiatok večere, mali hlad a tak jedli to, čo so sebou priniesli z domu. Tým porušili princip jednoty, spoločného stolovania a zahanobili tých, ktorí nič nemali. Miesto aby pokrm a nápoj dali na spoločné užívanie, aby sa všetkým dostalo, myslili len na seba. **Pohrdali cirkvou Božou!** Za takéto konanie nemôžu byť pochváleni. Preto bolo treba urobiť zásadný obrat! Pavel pripomína cirkvi v Korinte, ako to bolo tej noci, keď Pán Ježiš ustanovil svoju Pamiatku. Schádzanie sa k Jeho Pamiatke nemá slúžiť na to, aby sa zhromaždení najedli a napili, ale aby zvestovali smrť Pánovu pokiaľ nepríde. Každý teda nech sa naje doma, kde ho nikto nevidí, a nebudú vznikať roztržky, urážky a zahanbenia. Tým bolo večeri Pánovej vyhradené zvláštne zhromaždenie. A tak to konáme aj za našich dní. Pamiatka Pánova nemá slúžiť k nasýteniu zúčastnených, ale je to zhromaždenie k oslávneniu Pána Ježiša.

Tým, že večera Pánova bola oddelená od stolovania ešte neznamená, že by sa veriaci ľudia nemohli schádzať k spoločnému jedlu pri rôznych príležitostiach. V liste Júdovom 12 čítame o „**hodoch lásky**“. Aké je to milé, keď mladí bratia a sestry pozvú medzi seba starších veriacich, aby s nimi pri spoločnom jedle strávili krásne chvíle obecenstva a dozvedeli sa trochu viacej z ich života a súkromia. Tu môžu rozprávať o svojom obrátení a o skúsenostach života. Alebo aké radostné chvíle prežívajú veriaci manželské páry, ktoré sa spoločne raz za čas schádzajú k spoločnému stolovaniu, kde však nie je hlavným cieľom jedlo, ale obecenstvo. Koľko je problémov vo výchove detí a iných otázok, ktoré je možno spoločne vyriešiť, zaujať stanovisko, vymeniť si skúsenosti. Takto prvotná cirkev žila a ani my by sme nemali na to zabúdať.

Co se neslučuje s večerí Páně

Obecenství při památce Páně vyžaduje oddělení ode všech věcí, jež Mu odporuji nebo jsou s Ním neslučitelné. Podle 1K 10. kap. všichni, kdož jsou účastní obecenství, jsou ztotožněni se vším, co toto obecenství vyjadřuje. Shromázdění k památce Páně představuje předivné společenství, vždyť věřící „mají účast na těle a krvi Páně“. V Pánu Ježiši jsou Bohem přijati a nyní jsou jedno s Ním.

Vyskytuje se však „rakovina“, napadající duchovní stav mnohých osvědčených věřících, která způsobuje vážné příznaky necitelnosti vůči Božím věcem. Je to vnada tohoto přítomného věku s jeho rozkoší (1J 2:15-17; Jl 4:4). V době, kdy Izrael popudil Boha k žárlivosti se svým zlatým teletem, následoval téměř neuvěřitelný stav náboženského úpadku. Nejvyšší kněz Áron postavil oltář před teletem a řekl: „Slavnost Hospodinova zítra bude“. Lid přinášel své oběti zápalné a pokojné a sedl, „aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli“ (ne modlili se) – tančili před modlou (2M 32). Něco podobného nacházíme dnes, když věřící se zúčastňují Jeho večeře (v předpokládané jednotě s Ním ve smrti a vzkříšení) a povstávají, připojují se – více nebo méně – k cestám a rozkošem světským

pro zbytek týdne. Je to hřich modlárství: jiné věci vyloučily Pána Ježíše z našeho srdce.

V těchto věcech nemůže být kompromisu. Stůl Páně nebo stůl démonů. Bud' to, co jsme získali v Kristu, nebo to, co dává satan. Dvěma pánum nelze sloužit. Zkusíš tedy sám sebe a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pij. Nebo kdož ji a pije nehodně, odsouzeni sobě ji a pije.

-do

MODLITBA

*M*y neposlúchať vieme
a v Tvojom vojsku sme;

*My spievame Ti ōdy
a srdce pusté je.*

*My veríme v moc Slova
a duch sa pre nič zlakne;*

*My požehnanie chceme
a plány máme vlastné.*

*My Sudcom zovieme Ťa
a právo ruka láme;*

*My zvestujeme spásu
a často v putách lkáme.*

*My spievame o láske
a láska bratská chýba;*

*My v žitie máme vieri
a smrt nás strachom zbyga...
pripr. -jk*

- Byť verným v maličkostíach nie je maličkosť.
- Nič nie je priliš malé, aby sme tým nemohli Boha osláviť, alebo zneuctiť.
- Nečakaj nič od tvorov, všetko od Tvorcu.

pripr. Py

*O*pustenosť asi najlepšie poznajú tí, čo ju okúsili v časoch nepriazne, v časoch, keď ich osobné pomery boli príčinou, pre ktorú vlastne zostali sami. Tak bolo aj pri našom Pánovi. Už skôr Ho opustili niektorí z Jeho učeníkov. Keď sa napokon Jeho pozemský život v tele začal schylovať ku koncu, v tú noc, keď bol zradený, „všetci ho opustili a utiekli.“ Plnilo sa prorocké slovo, že budem pastiera a rozpríchnu sa ovce. Nebud'me však prísnymi kritikmi učeníkov. On sám nariadił, aby ostatných nechali odísť – aby sa naplnilo Písmo, že „z tých, ktorých si mi dal, nestratil som ani jedného.“

Konal svoje dielo, v ktorom Mu nikto nemohol pomáhať. A tak zostáva osamotený. Neodvažujeme sa o pokus vystihnúť Jeho opustenosť, keď Mu z perí splynuli slová výkruku, **Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil!** Tam bol totálne (t. zn. úplne, cele – pozn. red.) opustený – zo nás.

„Neopustím vás, aby ste boli sirotami...“ Ani keby nás opustili naši najbližší. Neopustil Pavla; vtedy keď sa obhajoval pred cisárom opustený od všetkých, Pán stal pri ňom a posilnil ho. Tak stojí pri svojich po celé dejiny Cirkve, aj v časoch prosperity – keď si Jeho prítomnosť ani tak veľmi neuvedomujeme, azda i menej potrebujeme. Stojí pri nás a čaká, že Ho pojmem do svojich plánov, malých i veľkých vecí. Ak sme sklamali, On zostáva verný. A keby sme aj boli „prenásledovaní, nie sme v zlom opustení“, tak veríme spoločne s Pavlom.

Poznáme svoju nespolahlivosť, vidíme zlyhania pri bližných a možno sme v nebezpečí, že tieto vlastnosti budeme podvedome prenášať aj na Pána. Nech sa nestane! On nie je ako človek, a žiadne okolnosti sa nemôžu zosnováť tak, aby sa vymkli spod Jeho vlády. Jeho ruka nie je ukrátená, aby nemohol vytrhnúť.

To ďalšie je otázka našej vernosti. Predovšetkým Jemu. Obdaril nás večným životom a tak je hoden toho, aby mohol disponovať naším časným. Môžeme pre Noho utriepť akúkoľvek stratu, lebo sme nesmrtelní. S týmto úzko súvisí naša vernosť spoluúkupeným – **„Neopúšťajte svojho spoločného zhromaždenia!“** I keby sme mali dôvod k pohoršeniu (hrozby alebo lákadlá sveta tu nestoja ani za zmienku), iba samých seba ochudobníme, ak sa v tejto veci previníme.

A náš postoj k ľuďom všeobecne?

Vo svete je nadostač príkladov ako sa ľudia k bývalým priateľom obrátili chrbotom, či už zo strachu, alebo preto, lebo ich viac nepotrebovali, keď im už nemali čo poskytnúť alebo stratili predošlé postavenie. Aj tu máme my kresťania príležitosť osvedčiť svoju vernosť. Priateľ miluje každého času... Nás „neovládne“ strach a „neusmerňuje“ hmotné ciele. Nezabúdajme, že medzi ovocie Ducha patrí aj vernosť; a v istom zmysle aj tu sa „vyhľadáva, aby bol ktosi nájdený verný“!

-mk

JAK MŮŽE NĚKDO S JISTOTOU VĚDĚT, ŽE JE SPASEN?

1. Bible je Boží Slovo.
2. Bible říká, že když lituješ svých hříchů a věříš v Pána Ježíše, jsi spasen.
3. Nyní vzniká otázka: Přišel jsi už k Pánu Ježíši jako ztracený hříšník a vyznal jsi mu svou vinu? Příjal jsi Ho jako zástupce, který nesl trest za tvé hřichy a poděkoval jsi mu za to?
4. Jestliže ano, pak ti Bůh v Bibli říká, že jsi spasen.

Jistota spasení přichází skrze Písmo (J 5:13; J 5:24). S mnoha lidmi je potíž, neboť spolehají více na své city než na Bibli. Někteří říkají, že se necítí být spasenými. Čekají na nějakou citovou zkušenosť. Kdo zakládá svoji jistotu na pocitech, bude mít těžkosti, neboť pocit se stále mění. Boží Slovo je však stálé. Věř Bibli, ne svým pocitům. Někdo se snad zeptá: Neměl by se spasený člověk cítit štastným? Určitě ano. Ale nejdříve musí být jistota, potom citení. Víme, že jsme spaseni, protože to říká Bible, a jsme štastní proto, že jsme spaseni.

Spasený člověk má tyto vlastnosti:

- miluje spolužkoupené (J 3:14)
- má sám v sobě svědectví Ducha Svatého (J 5:10); svědectvím Ducha je vnitřní radost a pokoj
- nenávidí hřich a miluje spravedlnost; hřich už neovládá jeho život (Ř 6:14), nesetrvává v hřichu.

Jak porosteš v křesťanském životě, upevní se i tvoje jistota. V tomto směru využijte pomoci nejméně tří následujících činitelů:

1. Čti pravidelně Bibli a věř jí z celého srdce.
2. Pros Pána, aby posílil tvou víru, když si čteš Písmo.
3. Vyprávěj druhým o Tom, který tě vysvobodil z hřichu.

-v-

výklad podobenstiev

3. HORČIČNÉ ZRNO

Mt 13:31–32; Mk 4:30–32; Lk 13:18–19

Ked' si prečítame uvedené citáty Písma, zistíme, že v podaní týchto troch evanjelistov sú drobné rozdiely:

- horčičné zrno niekoľko seje na poli (Mt), niekoľko v záhrade (Lk), skrátku do zeme (Mk);
- vtáci nebeskí si robia hniezda na jeho vetvách (Mt, Lk), to zn. v jeho tôni (Mk).

Problém zostáva, či horčičné zrno bolo v Palestine naozaj najmenším semenom a ak vyрастie, či je skutočne najvyššie zo všetkých rastlín. Niektorí písmaci uvádzajú, že v Palestine bol dosť rozšírený druh „sinapis nigra“, horčica, ktorá dosahovala niekedy výšky až štyroch metrov. Brinke píše (Skizzen über das Matthäusevangelium), že ide o záhradnú rastlinu, a nie o strom, v ktorom by vtáci hniezdili. Preto v podobenstve Pána Ježíša zo zrna vyriastlo niečo abnormálne, neprirodzené. Ked' si spomenieme na to, že Pán Ježíš používal výrazu „keby ste mali vieriť ako horčičné zrno“ (Mt 17:20; Lk 17:6), prichádza nám na mysel, či to nebolo príslušné tak, ako u nás zrnko makové.

No tom je tedy založená hlavná myšlienka i výklad podobenstva: či rozprávanie Pána Ježíša učeníkov prekvapilo, alebo nie. Či reč o tom, že z horčičného semena vybastie veľká bylina bolo v tej dobe bežným zjavom, alebo išlo o niečo mimoriadneho, dokonca neskutečného? V tom prípade by už nešlo o podobenstvo, ale o alegóriu. Ked' si prečítame všetkých 7 podobienstiev u Mt, 13. kapitole, máme pocit, že nešlo o nič mimoriadne, ale o bežné príhody. Predpokladajme teda, že i v po-

dobenstve o horčičnom zrne sa hovorí o skutočnej rastline, ktorá má malé semienko, ale dorastá temer do veľkosti stromu. Potom je prirodzené, že si na vetvách horčice môžu robiť hniezda i nebeskí vtáci.

Výklad A)

Na počiatku našich úvah o podobenstvách sme si uviedli, že podobenstvo má nám priblížiť jednu hlavnú myšlienku a detaily by sme si nemali všímať. Na druhej strane Pán Ježíš pri výklade podobienstiev vysvetľoval i jednotlivé detaily. Podľa toho sa budú rôzniť i vlastné výklady.

Najprv postupujme podľa prvého pravidla – hľadajme hlavnú myšlienku podobenstva. Tou je: z malého semena vybastie veľký strom. Začiatok je nepatrny, ale výsledok je mohutný.

V malom semene je veľká sila. Pre kráľovstvo Božie platí zákon vzrastu. V podobenstve o rozsievačovi Pán Ježíš povedal, že z jedného semena, padlého do dobréj pôdy, môže byť až stonásobný úžitok. To nás neprekvapilo. Tu z malého semena môže vyriastť veľký strom. Ked' Pán Ježíš začal hľať evanjelium kráľovstva, bol začiatok nepatrny. Len niekoľko Jeho učeníkov. On bol začiatkom kráľovstva Božieho, ktoré však vybastie, pretože v tomto semene je moc. Pán Ježíš rozsieval semeno Božieho Slova. Chodil po mestečkách a mestách, uzdravoval ľudí, kázal, aby mnohí boli spaseni. Preto v evanjelii podľa Lukáša 13. kapitole nasleduje za týmto podobenstvom a podobenstvom o kvase rozhovor s nejakým človekom, ktorý sa Pána spýtal: „Páne, či je málo tých, ktorí budú spasení?“ (v. 23).

Aký bol účel tohto podobenstva? Nechcel Pán Ježíš vzbudiť v učeníkoch horlivosť, trpezlivosť, ked' majú byť „rybári ľudí“ a vyžaduje to strádanie, posmech, nepochopenie? Moc evanjelia zachávala celý svet. Ešte aj v dnešnej dobe ľudia pod pôsobením Božieho slova robia pokánie a vchádzajú tesnou bránu do Božieho kráľovstva. Hovorí sa, že dnes žije na svete asi 800 miliónov kresťanov. To je úžasne veľký strom. Nehovoríme a nepýtame sa, koľko z tohto počtu je znovuzrodených ľudí, vedľ podobenstvá nebeského kráľovstva nepredstavujú cirkev, ale pôsobenie Božieho slova na tejto zemi všeobecne.

Výklad B)

Tento druhý výklad vychádza z toho, že z malého semienka vyriastlo niečo abnormálneho, takže bylina vyzera výkonca ako strom. To potom viedie k myšlienke, že Pán Ježíš týmto podobenstvom ukazoval na nevernosť ľudí, ktorí si hovoria kresťania, na formálne, povrchné kresťanstvo. Cirkev Pána Ježíša nemá na tejto zemi zakladať svoju prácu na moci, veľkosti, ako to skutočne v kresťanstve je. Strom je obrazom svetskej moci, ako to vidíme u Nabuchodonozora (Dn 4:10–12), Assúra (Ez 31:3–9), atď. Kresťanstvo sa chopilo svetskej moci, hoci Pán Ježíš povedal, že Jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta. Príde sice doba, v ktorej On bude vládnutť na zemi ale to bude v tiširočnom kráľovstve. Cirkev Pána Ježíša mala výstup za Ním von, za stany, nesúc pohŕdanie, posmech, má mať „malú moc“.

Potom sú tu „nebeskí vtáci“, ktorí si môžu robiť hniezda v korune stromu, vybastlého z horčičného zrna. To sú ti vtáci, ktorí v podobenstve o rozsievačovi vyberajú dobré semiená, ktoré padli vedľa cesty. Pán Ježíš vyložil, že vtáci predstavujú toho „zlého“ (Mt 13:19). Tiež na iných miestach sa stretávame s vtáckmi, predstavujúcimi zlé (1M 15:11 a iné). Formálna pobočnosť je najväčším zlom pre Božie dielo. Jannes a Jambres, ktorí napodobňovali činy Mojžíša a Árona boli najväčšou prekážkou pre vyslobodenie Izraela. Z dobrého počiatku Prvotnej cirkvi sa v priebehu storočí vyvinulo niečo, čo je zlé a je len na prekážku Božiemu kráľovstvu.

Záver:

Výklad B je v našich kruhoch najviac rozšírený. Je však v ňom niekoľko diskutabilných myšlienok:

- nie je ničím podložené, že vzrast horčičného semena do výšky stromu je niečo abnormálne,
- strom, i keď mohutný, nemusí vždy predstavovať svetskú moc, vedľ mohutné stromy na Libanone slúžili na stavbu chrámu,
- nebeskí vtáci nepredstavujú v Písme vždy len zlé, ale aj dobré.

Tiež musíme si položiť otázku, čo vtedy znamenalo podobenstvo pre učeníkov, aký výchovný cieľ malo mať pri nich? Ved' my sa v tomto výklade B dívame späť na obdobie temer 2000 rokov a zo skutočnosti sa možno snažíme prispôsobiť si výklad podobenstva. V predchádzajúcich dvoch podobenstvách chcel Pán Ježiš povzbudiť učeníkov k práci, rozsievaniu, aby sa nedali hneď zviklať neúspechom, nejakým „kúkoľom“. Či nechcel podobne aj v tomto podobenstve Pán učeníkov povzudit, aby sa nedívali na malý začiatok, ale videli jeho slávny koniec? Keby výklad znel tak, ako v prípade B, potom by na počiatku práce Pán Ježiš upozorňoval svojich, že rozšírenie Božieho kráľovstva bude znamenať vlastné skazu. Načo potom snaženie, keď s rozširujúcou sa evanjelizáciou strom bude len rásť a mohutnieť?

Je teda potrebné, aby sme rozoznávali medzi výkladom podobenstva, t. j. takým výkladom, ktorý v dobe života Pána Ježiša znamenal vysvetlenie jeho významu pre učeníkov, a prípadnou alegorizáciou dnes.

-jos

KTORÝ DUCH?

2. Samuelova 21:1-14

Oltácka pomsty je nám cudzia (mala by byť), pretože duch Kristov vylučuje nenávist. Je preto ľahké vniknúť do tohto starozákonného textu. A je to Slovo Božie.

Co nám Boh chce týmto povedať?

Bol hlad za Dávida tri roky. Dávid („Milovaný“) bol kráľom podľa Božieho srdca. Ako môže byť za jeho dní hlad? Tri roky – číslo 3 hovorí, že je to záležitosť Božia, nie je to náhoda, za tým stojí Boh.

Dávid od toho okamžiku zistuje, čo sa Bohu nepáči, kde je brzda Božieho požehnania.

Je to aktuálna téma. Máme hlad? Máme Božie Slovo, Božie požehnanie, ale skutočný, hlboký duchovný život – kto ho má? Pôsobí moc Božieho slova v našom živote? Sme podvyživení? Zivoríme? Je v tom hriech. Co majú robíť verní Boží ľudia? Som tu prekážkou ja?

Dávid hľadal Božiu tvár, vedel, že Boh odvrátil svoju tvár, že ich nechce vidieť. Hľadá poctivo, chce vedieť prečo. Boh mu odpovie úplne presne. Ak sa nám jedná o niečo celým srdcom, v čom je chyba, Boh to ukáže.

Príčina bola u Paula, hoci bol mŕtvy. Dôsledky jeho hriechu sú tu naďalej. Hriech má vždy zlé dôsledky. Niektoré sú katastrofálne, pôsobia pohoršenie, ktoré sa prenáša z generácie na generáciu. Nezabúdajú sa. Pre tie hriechy Boh nemôže konať. „U nás niet Paula“ povie. Saul nebol veľký hriechník, nevyviedol nič tak veľmi zlé (ako Dávid: cudzoložstvo a vraždu). A predsa čítame: „Boh Paula ne-návidel a Dávida miloval“. Prečo? Čo Bohu tak veľmi na Saulovi vadilo? Prečo ho nemohol zniesť a zavrhlo ho?

Saul nebol pokorný. Neexistuje hriech, ktorý by Boh neodpustil, kde je pokora. Milosť nemôže zasiahnuť tam, kde je pýcha. Pýcha je hradba, pre ktorú sa Boh nemôže zmilovať, pyšnému človeku je milosť neprijateľná. Dávid urobil pokánie, pokoril sa, Saul nikdy. Všetko je na princípe milosti. Ak ju príjem, je to moja zásluha, ak nie, je to moja vina. „Moja autorita, úcta nesmie byť dotknutá“ – to nie je pokora. Je to Saulov duch, ktorý vraždí. Ľovek, ktorý nie je pokorný, vraždi svoju dušu i druhých. Skrte pýchu závidí, vraždí, robi krivdu...

Gabaonitskí nezaslúžili milosť – tak mysel Saul, ved' ich existencia je na úkor Božieho ľudu. Boli na škodu? Boli to pohania s ich spôsobom života. Zostali zachovaní pod podmienkou, že budú slúžiť, nosiť drevo do domu Hospodinovho – boli užitoční. Kto im dal tú milosť? Boh ich prijal. On je milosrdný, nielen verný, spravodlivý, svätý – ku každému. Saulov hriech nemá milosrdenstva, odpustenia, hriech sa vyhľadáva. Saul chcel byť spravodlivejší ako Boh. Vedel, že dostali milosť od Boha a on ich vyhľadzuje. Ak nevieme milovať, byť trpečliví, odpúštať, prosíť od Boha a on ich vyhľadzuje.

za niekoho (tedy žiť v Duchu Pána Ježiša), no napriek tomu sa dokážeme uražať, priať neúspech a závidieť, potom jednáme v duchu Saulovom. Hlad bol preto, že tu bol Saulov duch i keď vládol Dávid. Čo je to platné, keď vládne Pán Ježiš a v nás je duch Saulov. S tímto sa musí skoncovať – neúprosne, tu musí byť duch Kristov. Sedem Saulových potomkov muselo zaplatiť za to životom ($2+5=7$). Číslo 7 znamená dokonalosť, plnosť – úplné odstránenie všetkého nečistého, čo nemá zostať v dome Božom. Obesiť ich mali Gabaonitski – pohania, tí, ktorími Saul pohrádil, tí mali byť vykonávateľmi Božieho súdu.

Dávid im dáva do rúk túto moc (Dávid je obrazom Pána Ježiša, Gabaonitskí sú obrazom neveriacich. Nesúdi nás svet? Mnohí neveriaci sú bližšie k láske, solidarite, vzájomnej zodpovednosti, ako brat k bratovi. Boh dáva do rúk moc tým čo nie sú Jeho, aby vykonali na nás kázeň. Pýcha Saulovho domu sa nedá ináč vyliečiť, len pokorením pod nohy tých, ktorími pohrádil.

Mali visieť, byť potravou vtákom, nemali nárok na poctívny a slušný hrob – to je hrozná potupa. Duch Saulov nemá právo na existenciu, alebo aby sa s ním niekoľ hral, mal naň ohľad. To je Bohu odporné, musí to byť odstránené, čo nemá byť v živote veriaceho človeka – len duch Kristov nech je tam.

Je to však Božie milosrdenstvo s postihnutými, Boh sa nad nimi zmiloval, nad domom Saulovým, nenechal ich v hanbe. Ricpa – tá prišla o všetko, tá, ktorá milovala. Nechá všetko a stráži mŕtvoly, aby žiadny dravec nepotupil telá. Láska, ktorá všetko vyrieši. Tam, kde sa zdá nemožné, je láska liekom.

Dávid vedel, že toto je Božie znamenie, koniec súdu Božieho. I ten vinník sa stretáva s milosrdenstvom, aj Saul je vziatý na milosť cez veľké poníženie. Je to Božia škola.

Na jedného sa ten súd nevzťahoval – Mifibozet unikol súdu pre Jonatu. Dávid nikdy nezabudol na lásku, ktorá bola medzi ním a Jonatom.

Boh sa nado mnou zmiloval pre Pána Ježiša, hoci som tiež narodený zo Paula, do kliatby Saulovho domu, porušený a hriesny, s duchom Saulovým. Ale pre Pána Ježiša Boh ma vyňal z trestu za saulovský hriech, som Jeho vlastníctvom. Sú dve skupiny Saulovho domu: pre Jonatu vyňatí z trestu a na súd neprídu, ale sú prenesené zo smrti do života; druhí i keď budú spasení, prejdú súdami – pre vernosť v Mesiašovi voči cirkevi. Nad ostatkami Izraela sa Boh zmiluje.

Potom už neboli hlad, Boh všetko uviedol do harmónie, nastala plnosť Božích požehnaní.

Som účastníkom tohto dejá? Zomrel už vo mne saulovský duch? Boh to dá, musím sa však pokoriť. Odpustenie je len pre „Jonatu“, pre Pána Ježiša Krista, pre Jeho smrť na Golgote.

HOJNOSŤ

Nedopúšťaj sa toho, aby, keby si jedol a nasýtil sa – zabudol by si Na Hospodina, svojho Boha.

5. Mojžišova 8:12-4

V jednej dedinke sa spýtal rolníka: „A vidíte odtiaľto vás chýrny hrad?“ „Áno, ale najlepšie ho vidime v zime, keď ho listie na stromoch nezakrýva.“

Letná hojnosť zakrývala hrad, zimná pustota ho odskrývala. Tak je to aj v živote. V dobách hojnosti sme náchyní stratíť zrak pre „dom nebeského Otca“ s jeho mnohými príbytkami. Pozemská hojnosť nám zakrýva večné poklady. Čo tedy máme robiť v časoch hojnosti, keď sú „stromy plné listia“?

Máme sa modliť, aby sme aj cez to listie videli neviditeľné. Duch svätý nám otvorí oči, aby sme neboli bohatstvom oslepení, ale aby sme videli nás poklad v nebi.

„A tak, ak ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha“ (Ko 3:1).

SETBA A ŽEN - TEHDY!

Púda, o ktoré je v Bibli řeč, byla orná a žně znamenaly vrcholnou událosť roku. Když byla úroda, asi začátkem října, shromáděna, následovala sedmidenní oslava žni, (naše „dožinky“) tzv. slavnost stánků. Byly postaveny malé chatky (stánky) z listí, keřů, palmových ratolestí, ve kterých Izraelité po čas slavnosti bydlili.

Všechno obilí bylo koseno ručně, srpem, pokosená stébla byla pak snesena a svázána ve snopy. Později byly tyto naloženy na osly a přineseny k mlatu. Mlat byl kamenná vyvýšená plošina blízko vesnice, odkud mohl vítr odnášet prach a plevy do okolí. Přes rozprostřené snopy se jezdilo velkým „smykem na mlácení“ (sáněmi), aby se zrní uvolnilo a oddělilo od šupin. Pak vyhazovali rolnici a čeleď vymlácené hromady dřevěnými vidlemi proti větru. Tento odnesl lehké plevy, zatímco zrní a sláma zůstala. Slámy bylo pak použito jako krmiva.

Okurky, melouny, olivy, ſíky, ořechy a čočka vyžadovaly zvláštní sklizeň (Iz 17:5-6). Jak v mnoha obrazech a podobenstvích je zobrazen všední den rolníka, setba a žně, ale také mlácení, „cepování“ a konečné svázení úrody! A Pán Ježiš řekl: „Tak je království Boží, jako kdyby člověk uvrhl stém do země. A spadl by a vstával by ve dne v noci a semeno by vzešlo a vzrostlo, jakž on neví. Nebo sama od sebe země užitek plodi: nejprve bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu. A když sezrá ouroda, hned přičiní srp, neb nastane žen“ (Mk 4:26-29). Anebo ve známém podobenství tohoto druhu, v podobenství o rozsévači (Mt 13:1-23).

Již ve Starém zákoně byly stejně události užity jako podobenství. „Nastavte uši a slyšte můj hlas! Pozorujte a poslechněte řeči mé! Zdaliž každého dne oře oráč, aby sel, prohání brázdy a vláči roli svou. A zdaliž, když srovna svrchek její, nerozsví viky a nerozmitá kminu a neseje pšenice přední a ječmene výborné i špaldy, (pšenici podobný druh chlebového obilí) v místě přihodném? Neb uči jej rozjařnosti Bůh jeho, vyučuje jej. Nebývá pak okovaným smykiem mlácená vika, aniž kolem vozním po kminu se vůkol jezdí. Neb holí vytlučká se vika a kmin prutem — pšenice mlácená bývá. Však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji poté kolem vozu svého, ani o zuby jej rozdrobi. I to od Hospodina zástupu vyšlo, který jest dívň v radě a veleslavný ve skutku“ (Iz 28:23-29). Tak Bůh to koná svým časem. V geseru byl v r. 1908 nalezen na malé vápencové tabulce starý rolnický kalendář, ve kterém jsou vyjmenovány všechny polní práce, spadající do jednotlivých měsíců v roce. „... měsíc pro svoz úrody, měsíc pro seti, měsíc pro pozdní setbu, měsíc pro ženě ječmene, měsíc pro ženě všechno ostatního, měsíc pro odřezávání révy, měsíc pro ženě ovoce“. Tento zemědělský kalendář podle písma pocházel z 10. století př. Kr. Výpočet začíná měsícem říjnem.

Rozdělení roku je pro rolníka dáné střídáním deštivého období s obdobím sucha. Poslední trvá asi od května do října. S tzv. skorým (ranným) deštěm — říjen až listopad — počíná se proměna krajiny. Počátkem je něžná zeleně trávy a brzy vyráží počín květka. V prosinci a lednu následuje dešťové období, jehož průtrže mračen nezřídka promění suchá koryta potoků v dravé proudy. Svaly kopců a plošiny údolí pokrývají se v rozmařile plnosti květy.

„... Kvíteček se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel a hlas hrdičky slyší se v krajině naši. Fík vypustil holičky své a révi rozkvetlé vydalo vůni. Vstaní, přítelkyně má, krásná má a pojď“ (Pís 2:12-3).

Pozdní dešť ukončuje (v dubnu) období deštů. A toto kulaté pravidlo je pochopitelné: „šest měsíců je léto, šest měsíců děšť!“. Rok má pro obyvatelstvo Palestiny jen dvě velká roční období. S tímto — na dvě části rozděleným rokem — setkáváme se také v Písme, které oznamuje Boží Stvořitelskou dobrotu.

„Nýbrž dokavádž země trvati bude, seti a žen, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou“ (1M 8:22).

připr.: -stu

NEMOCNÝ SOM BOL A NAVŠTÍVILI STE MA . . .

Matúša 25:36

Návštěva odišla a chorému zostali krásne spomienky i radosť z toho, že bratia a sestry na neho nezabúdajú. Veď plnia slova Pána Ježiša a navštívili ho, ktorý to tak potrebuje.

Tá dnešná návštěva dala ešte viacej. Nielen že sa povypytovali, ako sa nemocný má, ale brat prečítal i z Božieho Slova, poučil a potešil. Nezabudli na to, že nemocné Božie dieťa nebolo dnes v zhromaždení, pri bohatom stole duchovných darov, od ktorého práve prišli a teda i ono potrebuje počuf Božie Slovo. „Kiež by boli všetky návštěvy takéto . . .“, pomysli si chorý.

Je mnoho nemocných, ktorí potrebujú návštěvy. Prestarli a nemocní sa mälokedy, alebo nikdy nedostanú do zhromaždenia. Sú odkázani na to, čo si sami prečítajú a čo im prinesie brat - sestra, ktorí ich prišli navštíviť. Ak tedy pôjdete na návštěvu, myslite na to, že takisto spoluvykúpení potrebujú nielen ľudské slová potešenia, vyjadrenie zájmu o nich, ale i duchovný pokrm z Božieho Slova, modlitby. „A tak tedy, kým máme čas, robme dobre všetkým a najviac domácim viery“ (Ga 6:10).

-Ji

Casto počujeme hovoriť i veriacich ľudí — „Nemám čas!“. Táto veta sa používa na zdôvodnenie mnohých otázok. Nemohol som navštíviť nemocného, — nemohol som navštíviť nemocného, — nenapísal som ti dopis, — články do kalendára, časopisu som nemohol pripraviť, — atď., pretože som nemal čas. Je to pravda? Skutočne nemám čas? Nemali by sme si verejne a tedy i prostredníctvom tohto časopisu povedať pravdu, ako je to s našim časom?

Z korešpondencie s milým bratom -js nakoniec vysiel záver, áno! A tak uvádzame prvý príspevok k tejto otázke práve od brata -js.

„Cas rýchlo plynie. Čas je pohyb, činnosť, ktorou je podmienené bytie vesmíru, v ktorom žijeme. V hraniciach a podmienkach tohto času prebiehajú dejiny ľudského života, jeho pád aj jeho záchrana. V čase pracuje Boh, ale aj satan. Do tohto času je vyprojektovaných i našich „60—80 rokov“, ktoré máme používať k dobru. Žiaľ, že často nám zverený čas využívame i k zlému a tak ho premrháme.

O čase hovorili sme nedávno za prítomnosti dvoch bratov. Na záver rozhovoru cítili sme potrebu povedať si pred tvárou Pánovou, že sa budeme vyhýbať slovám „Nemal som čas“, „Nemám čas“ a podobne. Pozastavili sme sa nad tým a ľakli sme sa, ako podobnými slovami klameme. My „máme čas“. Je v našich rukách, je nám k dispozícii. Otázkou je, ako s ním hospodárime, na čo ho používame a v akej miere ho mrháme . . .“

Toľko z dopisu br. -js. Pripojí sa ďalší k nadhodenej otázke?

-jos

K ČLÁNKU V ŽS č. 3/77 „MANŽELKA OD HOSPODINA“

I keď som zo staršej generácie, predsa tento článok veľmi zaujal moju pozornosť. Je to seriózny návod, ako si zodpovedne počínať pri navážovaní známosti v zmysle pokynov Božieho Slova. Doložené citáty z Písma podporujú

správnosť doporučovaných rád a sú zárukou, že to nie je dielo ľudské, ale práca svätého Ducha.

Uvedené myšlienky sú poučením nielen pre mladých, ale aj pre nás, rodičov, aby sme svojvoľne nerobili zásahy vo väznych veciach, kde má rozhodnúť Boh. Nechcime pomáhať Pánu Bohu, ako keby On našu pomoc potreboval, ale radšej trpeživo očakávame vo vieri, ved On lepšie vie ako my, čoho a kedy je nám treba. Netrpežlivosť sa Abrahámovi a Sáre nevyplatila. Dnes je Izákael nešťastím a osídlem pokoleniu Izákovmu.

Viem o prípade, keď istý študent, syn bohatých rodičov, započal väznú známost s dievčatom. Vyžiadanú fotku dievčata i jej rodičov poslal domov, svojim rodičom, ktorí mu oznamili, aby nehladel na krásu, ale poznal, z akéj je rodiny. Tento sláchetný a čistý mladik až po súhlase rodičov označil svojej vyhliadkutej, že už môžu začať väznu známost.

U nás, veriacich ľudí, manžel i manželka majú byť vyprosení od Pána. Potom sa dá očakávať, že taký zväzok bude pevný, obstoji v dobrom i zlom a bude k požehnaniu iným a Pánovi ku cti. Istý brat povedal v zhromaždení, kde sa obrátilo viac mladých ľudí: „Odteraz sa modlite za svoju budúcu manželku, manžela.“ Bola to dobrá rada a vo vhodnom čase pre taký väzny krok do života, ktorý zasluhuje zvláštnu pozornosť a dobrú prípravu.

-Py

NA POMOC SLÚŽIACIM BRATOM

Poriadok pri službe.

Naša služba v zhromaždeniach sa má riadiť troma pravidlami, ktoré si potrebujeme osvojiť. Sú to:

1. „Všetko nech sa deje slušne a podľa poriadku“ (1K 14:10).
2. „V pokore majte jedni druhých za vyšších od seba“ (F 2:3).
3. „Všetky vaše veci nech sa dejú v láske“ (1K 16:14).

Dodržanie týchto troch pravidiel stačí na to, aby služba bratov i sestier v zhromaždeniach bola dôstojná a užitočná.

Služba Slovom Božím, verejná modlitba v zhromaždení i navrhnutie piesne patri k tej službe, ktorá prináleží bratom. Niekoľko sa stane, že súčasne dva bratia navrhnutie piesň alebo sa dvaja bratia súčasne začnú modliť. Istý brat vyslovil názor, že tomu sa zabrániť nedá. Je pravda, že sa nedá, keď bratia nerešpektujú tri horeuvedené pravidlá. Ale v skutočnosti sa dá – pri dodržaní týchto pravidiel.

Co sa týka modlitby pri započatí alebo ukončení zhromaždenia, majú v niektorých zhromaždeniach zaužívaný veľmi dobrý postup: Celé zhromaždenie čaká stísené, kým niektorý brat pod účinkom Ducha Svätého nepovedie zhromaždenie k modlitbe. A on ho viedie k modlitbe buď výzvou: „Pomodlíme sa“, „Poprosíme o požehnanie“, „Podákujeme“ a podobne, alebo jednoducho tým, že k modlitbe povstane ako prvý. Tým spôsobom viedie zhromaždenie k modlitbe a očakáva sa, že sa on pomodlí.

Brat, ktorý hodlá navrhnutie piesň, je povinný povstať, poobzerať sa, či nestojí niekoľko druhý (pripadne i za jeho chrbotom) za účelom navrhnutia piesne a až potom, keď nikto piesň nenavrhuje, navrhne piesň on. Číslo navrhnutej piesne **vždy zopakuje**. To je veľmi dôležité kvôli nám, ak nie sme na navrhnutie piesne plne sústredení.

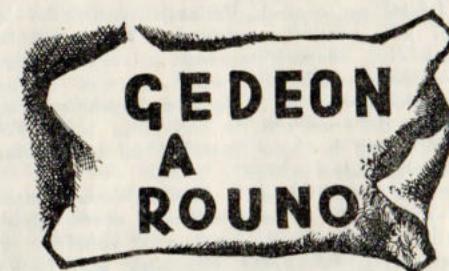
K modlitebnej výzve i oznameniu piesne treba povstať s otvorenými očami a pozornosťou po celom zhromaždení a treba ich prednieť s ohľadom na to, že ich ľudia majú počuť, teda **nahlás a zrozumiteľne**.

Pôsobí rušivo, keď niektorý brat prikáže v zhromaždení počas spievania skrátiť piesň vyniechaním niekoľkých veršov, ktorí navrhli iný brat, s odôvodnením, že je piesň príliš dlhá. Musíme si uvedomiť, že piesň navrhnutá pod vedením Ducha Svätého má v zhromaždení svoje miesto a že slová každej piesne sú dobre uvážené a obsažné a často užitočnejšie k vzdeleniu ako služba Slovom. Ved' i piesň obsa-

huje Slovo Božie a to v koncentrovanej forme. Kto neponechá dospievať navrhnutú piesň, dokazuje názor, že nebola navrhnutá pod vedením Ducha Svätého a že ho slová duchovnej piesne nezaujímajú.*

Kráľovná zo Šeby obdivovala poriadok v Šalamúnovom dome, až užasla (1Kr 10:5). Tam iste každý sluha vedel, ako sa má pohybovať pri službe a pri obsluhovaní stolov, aby neprekážal druhému. Bol tam nacielený pohyb a súlad. Duch Svätý vie i nás tak ovládať, aby sme si pri službe nezavadzali, len sa dajme Jemu viest. -ik

* Pozn. red.: To znamená, že ten brat, ktorý pieseň navrhuje, má zvážit nutnosť pripadného vypuštění některých slok. Když navrhne ke zpěvu píseň celou, pak druzí pro pořádek nemají jeho oznamení měnit.

„Tedy mluvil Gedeon k Bohu: „...aj já položím toto rouno na humno...“
(Soudců 6:36–40).

Gedeon žadal od Hospodina dvě znamení na potvrzení toho, že si ho Hospodin vyvolil pro záchrannu Izraele: jeden den aby rosa padla pouze na rouno a všechno okolo bylo suché, druhého dne měla být rosa všude, jen rouno mělo zůstat suché.

Tato znamení můžeme použít jako obraz pro dvě různé zkušenosti v duchovním životě. Věřící člověk je vnitřně tam, kde druži si Boží řeči nevšimají; a obráceně – on je mrtvý tomu, pro co žije svět; nemiluje to, co miluje „okolí“.

Uvedený obraz můžeme si alegorizovat i takto:

- přečtená slova Písma rozprostírám jako své rouno před Pánem, aby bylo zvláštně zeshora novým smyslem a významem. Pak se mi tato slova stanou požehnáním, silou a vodítkem pro můj život;
- v modlitbě rozprostírám celou svou bytost jako rouno pro naplnění přítomnosti Boží. Stávám se tak nástrojem Ducha, aby ve mně působil nový život pro Boha a lhostejnost pro tělesné žádosti;
- celou svou práci rozprostírám před Pánem, aby On ji naplnil novou kvalitou, pomazáním. Stanu se tak lhostejným vůči chvále lidí a živým pro Boží vystrojení;
- celé své srdece rozprostírám pro naplnění svatými náklonnostmi a tužbami, aby byl osvobozen od žádostí těla a světa.

D. O.

Na jistém svatebním oznamení bylo toto motto:

Milovat neznamená jen mit rád,
milovat je věřit a pravdu znát,
milovat je odpustit a znova podat ruce,
milovat je rozdělit duši i srdce.

zbývá volba, nýbrž budeme muset stát při dítěti za všech okolností.

Vic než kde jinde jsme v manželství postaveni před rozhodnutí, zda chceme svůj kříž vzít na sebe, nebo zda jej necháme ležet. Nikdo nemůže být k nesení kříže přinucen. Kdo jej nechce vzít na sebe, může zažádat o rozluce nebo rozvod a soud mu soudná právo. Ani Pán Ježiš nikoho k nesení kříže nenutí. Ríká jenom: „Chce-li kdo se mnou jít, zapří sám sebe a vezmi každý den na sebe svůj kříž.“

Co však znamená přesně: „vzít svůj kříž na sebe“? To neznamená jednoduše vzít na sebe resignovaně břemeno manželství, obtížného manžela nebo nevyléčitelnou chorobu se srdcem plným hořkosti, hněvu a sebelitování. (Tak tomu ovšem mnozí rozumějí.) Nýbrž to znamená, vzít na sebe tyto těžkosti jako kříž, tedy jako břímě, které nás spojuje s Pánem Ježišem, protože i On vzal na sebe dobrovolně a poslušně kříž. Potom přijmáme manželství, manželku nebo nemoc jako břímě, které nám ukládá, abychom mohli následovat z povzdálí Jeho Syna. Pavel říká: „Nyní raduji se z utrpení svých pro vás a doplňu ostatky souzení Kristových na těle svém“. („Chtěl bych na svém těle doplnit, čeho se ještě nedostává v souzeních Kristových pro jeho tělo totiž církve.“) (Ko 1:24. Žil-

ka). Tato myšlenka je tak neslyšchaná, že si ji sotva odvážujeme domyslit: Ostatky — (to, co ještě zbývá) ze souzení Kristových můžeme ve svém životě doplnit a tak uskutečnit Slovo Boží (vers 25). To má zřejmě znamenat, že ve velmi skromné míře můžeme mit podíl na spasitelném díle.

Najednou se nám jeví to těžké, co snad v naší rodině je, v zcela novém světle. Není to již „nespravedlivý osud“, „nesnesitelné břemeno“ nebo „nepochopitelná smůla“. Nyní to má smysl, je to úkol, je to spolupráce, kterou nám Pán Ježiš nabízí: účast na Jeho kříži.

Nyní se nám jeví všechny sebe lépe méněně psychologické a právnické rády, jak bychom se tomuto utrpení mohli vyhnout, jako zpuchřelé, neboť nevystihují smysl, který má manželství jako předobraz: Je obrazem tajuplné lásky Kristovy ke své církvi (Ef 5:32), lásky, která Ho právě stála kříž. Teprve křížem je toto podobenství zcela vystiženo. Na něm byla láska cele prožita.

Když toto víme, pak víme i další, že totíž utrpení na kříži není poslední slovo. Po Velkém pátku nastaly Velikonoce. Poslední slovo není smrt, nýbrž vzkříšení k věčnému životu.

připr. D. Z.

ZE SPURGEONOVÝCH POZNÁMEK

- Skutky lásky bude Bůh více oceňovat podle pohnutek (ze kterých vyvěraly) než podle jejich míry.
- Samozřejmě, že mám mnohé chyby, když ty máš málo lásky.
- Přítel ti pomůže přejít lávku, ale nemůžeš očekávat, že tě přes ni přenese!
- Bratři, vyhledávejte a čtěte taková místa ze Slova Božího nejvíce, která také nejvíce zraňují a bolesti...
- Nacházejí-li se na lodičce mé duše myšlenky, které přinášejí mor a nákažu, pak chci svoje srdce vložit do karantény a nečovolím žádnému podezřelému pasažérovi vystoupit z člunu na pevninu, dokud zase nevlastním právoplatný zdravotní pas!
- Lini křesťané nejsou ani tak často pokoušeni d'áblem, ale spíše oni sami d'ábla pokoušejí (provokují) k tomu, aby je pokoušel!

připr. -stu

Len prázdné klasy držia hlavy pyšne hore, plné ich skromne skláňajú k zemi.
Leonardo da Vinci

PREŽILA SOM TEREZÍN

Nedaleko Bratislavы smerom na Juh leží mesto Šamorín, ktoré je z hľadiska našich zborov charakteristické tým, že je tam väčšina sestier. Celé roky tam nebolo žiadneho brata. V poslednej dobe sa predsa len niektorí mladí muži obrátili, práce sa ujal aj jeden brat zo súsedného zboru a zbor ako celok je k požehnaniu. Hovorí sa tu výlučne maďarsky a do tohto jazyka sa prekladajú služby slovensky slúžiacich bratov.

Medzi sestrami je vyše sedemdesiatročná žena, na ktorej na prvý pohľad vidno stopy nemoci a útrap. Pri návštive tohto zboru som jej položil niekoľko otázok:

— Mohli by ste sa, milá sestra, našim čitateľom najprv predstaviť?

— Volám sa Sarlota Ječná a mám už 73 rokov.

— Zrejme ste museli v živote prekonáť niečo mimoriadne ťažké...

— Ano a je to len Boží záruk, že som ešte tu. Ako mladá žena židovského náboženstva som bola počas 2. svetovej vojny odvlečená do koncentračného tábora Terezín. Nemusela som tam ísť, pretože mi omylem do rodného listu napísali, že som kresťanka – katolíčka, ale dobrovoľne som sa prihlásila ku svojim. Hrôzy koncentráku sa nedajú opísať. Zomreli tam všetci moji pribuzní: Rodičia, bratia, sestry, švagrovia... Už predtým som sa obrátila k Pánovi Ježišovi v Libušoviciach, kde som prežila detstvo a mladost. Ale nebola som vo všetkom a vždy Pánovi verná. V koncentráku však viera definitívne vzíťazila a upevnila sa. Dodnes z milosti usilujem o verný život viery. Spomínam si na udalosti z konca vojny, keď nám stráže dovolili urobiť si zhromaždenie a „lámanie chleba“. Nikdy nezabudnem na túto úchvatnú atmosféru, keď desiatky veriacich z rôznych národov a jazykov d'akovali za spasenie a zároveň prosili za fyzickú slobodu. Nakoniec prišli tie úchvatné chvíle slobody, keď vážený v pruhovaných handrách strážil nemeckého vojaka v prilbe. Z toho som sa však netešila tak, ako za slobody.

— Čo by ste záverom chceli odkázať našim čitateľom?

— Vážte si slobody a mierového života, očakávajte vo vernej službe Pánov blízky príchod.

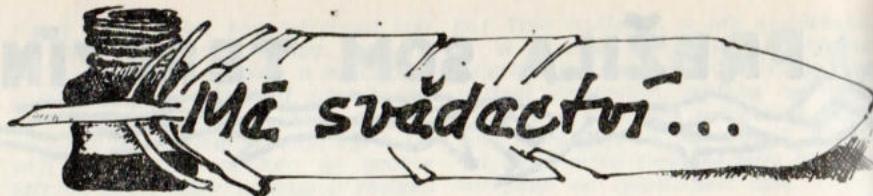
— Ďakujem za rozhovor a želám Vám za redakciu a čitateľov mnoho trpezlivosti v nemoci a vŕtané dobehnutie do ciela, do nebeskej vlasti!

-jk

VIERA - SKUTKY

Skutky vidia Boha ako nášho dlužníka, lebo si zasluhujeme Jeho příazeň. Viera vidí nás ako dlužníkov pre Jeho nezaslúženú milosť. Skutky sú výrazom môjho optimizmu – ak sa budem dostatočne usilovať, dosiahnem to. Viera vyjadruje moju zúfalosť – moje úsilie ma nikdy nespasi. Skutky odpisujú Božiu milosť ako zbytočnú, viera odpisuje moju spravodlivosť ako rúcho ohyzdné. Skutky kladú dôraz na mňa, viera na Krista.

R. M. Horn.

Již od dětských let jsem byl veden k Bohu, neboť můj otec byl věřícím a vodil mne do shromáždění. Ve svých 14 letech jsem byl probuzen a vyznal jsem Pánu Ježíši svou nedokonalost a hříšnost. Pak jsem pocítil velkou radost, ale dodnes nevím co to bylo, zda pouze citové vzplanutí v dětské duši, nebo pokání bez opravdového obrácení, neboť jsem dlouho nevydržel.

Dostal jsem se do učňovské školy v Brně, kde jsem začal chodit do mládeže a vypadalo to, že bych mohl začít zdravý křesťanský život. Ale pak to přišlo. Začal jsem chodit s kamarády do kina a pak na zábavy. Do mládeže a shromáždění mi zbývalo čím dál tím méně času. Postupně jsem sešel z cesty, kterou jsem započal. Myslel jsem si: co se mi může stát, když se chci trochu pobavit? Přece jsem mladý a chci si v rozumné mře užít života. Nic jsem nedal na rady a domluvy otcovy. Říkal jsem: „Já přece věřím a dejte mi pokoj! Vím, co mám dělat.“ Svou původní představu o rozumné mře jsem neuskutečnil. Zkoušel jsem to ve všem: ve sportu – to mne neuspokojovalo, pokračoval jsem v zábavách a odtud nebylo daleko k alkoholu, pak k výtržnicitvě a jiné trestné činnosti. Dostal jsem se několikrát před soud a byl jsem trestán i jako recidivistka. A stále jsem neměl dost, otcovy domluvy a matčiny slzy nepomáhaly. Stal se ze mne alkoholik. I když jsem rozumově uznával, že si škodím, přece jsem sám nedokázal opustit tento způsob života.

Ale Bůh na mne nezapomněl. V určitých chvílích ke mně mluvil. Měl jsem výčitky svědomí, ale snažil jsem se je odehnat alkoholem. Až mne Pán před svým způsobem přitáhl k sobě. Jednou po zábavě jsem byl pozván na návštěvu. Myslil jsem si, že to bude zase jedna z těch návštěv, kde si ještě něco užiji. Vždy takových radovánek jsem prošel hodně. Nyní jsem však u šálku kávy zahlédl na stolku Bibli. Dostali jsme se pak do rozhovoru o náboženství. Zjistil jsem, jaké hluboké poznání Božího Slova mám oproti těmto lidem, začal jsem si uvědomovat svou odpovědnost a kam vlastně jdu po té své cestě! Od té chvíle jsem již neměl klidu a začal jsem si znovu číst Boží Slovo, o které jsem se 20 let nezájmal. Byl jsem nucen vyznat veškerou svou bádu Pánu Ježíši a odevzdat se mu takový, jaký jsem. Současně jsem musel překonat svůj stud a ostatní při návratu mezi věřící do shromáždění. Ale Pán mi pomohl a během krátké doby se změnil celý způsob mého života. Byl to i výsledek modliteb mých rodičů a věřících. Pán mi dal svou sílu bojovat proti slabosti, touze po alkoholu a zbautil mne tohoto pouta, proti němuž jsem byl naprosto bezmocný. I přes mě obavy, jak se budou na mne věřící divat, když přijdu do shromáždění, byl jsem přijat s láskou.

Jsem vděčný Pánu, že mne přivedl k sobě a již nikdy bych se nechápal dostat tam, kde jsem byl. Každému doporučuji, aby včas poznal tu správnou cestu, která je jedině v Pánu Ježíši. Jen u Něho najde člověk ten nejvyšší pokoj a radost, který hříšný život nemůže dát.

J. M.

V 2. čísle tohorečných ZS sme spomenuli na život brata JOZefa KRALA z Turčianskych Teplíc, ktorý sa koncom tohoto roku mal dožiť 95 rokov. Tento verný Boží služobník však 22. 4. t. r. odišiel k Pánovi a tak naše pranie v závere článku „Spominame“ bolo splnené Pánom ďaleko lepšie. Už nie „veľa pokojných rokov v zdraví a sviežosti“ na tejto zemi, ale večný pokoj a sviežosť v prítomnosti Pána.

Súčasne prosíme našich čitateľov, aby si v článku „Spominame“ opravili meno Levický na Kevický (6. riadok). Dakujeme.

-r

Dňa 25. augusta 1977 po krátkej nemoci, povolał Pán k Sebe brata LUDOVITA WEINZILLERA z Popradu, vo veku 71 rokov. Jeho náhly odchod nás prekvapil, pretože až do konca svojej púti verne chodieval do zhromaždenia. V roku 1949 sa mu dostała zvest evanjelia. Len čo spoznal v tejto zvesti, aká milosť sa mu naskytuje vo vieri v Pána Ježiša Krista, prijal túto spasiteľnú milosť, obrátil sa, a hotový bol skoncováť zo starým spôsobom života. Evajelium Kristovo a Jeho moc zmenilo jeho život od základu a vo svojom ďalšom živote nikdy nezapochyboval o správnosti svojej cesty za Pánom Ježišom. Zostával verný Pánovi a Jeho Slovu. Biblia, Božie Slovo, bolo pre neho jediným zdrojom, ktoré čítaval a z neho čerpal posilu. Neraz som ho našiel vo skryte na kolennach, modliť sa. Mnohi si pamätajú jeho svedectvo o Pánovi, ktoré vydával vždy z celého srdca. Pán sa oslávil aj pri jeho pohrebe, ktorý bol v nedeľu a poslúžili dobrým Božím Slovom bratia D. Žarnovický a V. Kostra. Pamätku spravodlivého je na požehnanie (Prisl. 10:7 a).

Š. K.

Ve slunném dni 13. 7. t. r. jsme se rozloučili s našim drahým bratrem JANEM KOCYANEM na hřbitově v Karviné. Pán mu dopřál 81 let života. Naše shromáždění postrádá stisk ruky již při vstupu do místnosti shromáždění, úsměv, slovo potěšení, povzbuzení i napomenutí bratrem, který žil se svým Pámem 53 let. Byl jedním z průkopníků práce našich sborů v okrese Karviná. Dlouhá léta křtil. Procházel různými nemocemi, bolestmi, ale vždy zastával místo služebníka, na kterého se mohl Pán spolehnout. Ve všech svěřených úkolech byl věrný, svědomitý a pracovitý. Řadu let odpovědně zastával funkci zástupce našich sborů před státní správou v okrese Karviná.

Odešel náhle a nečekaně, ne však navždy – předešel nás. Jaká to žívá naděje, že se s ním opět setkáme ve slávě, kterou nám přichystal Pán.

-Gy

Bol začiatok mája. Všetci sme sa radovali z prebudzajúcej sa prírody po ťažko odchádzajúcej zime. Aj sestra ANNA ZÁBOROVSKÁ sa tešila, že bude môcť spomedzi murov obytného domu vychádzať do rozkvetnejšej prírody obdivovať dieľo Stvoriteľa a zohriať na slnku chradnúce telo. Všetci sme pozorovali, že jej ubúda telesných sil. Ona sama nás, ktorí sme s ňou mávali zborové či súkromé obecenstvo, na svoj odchod pripravovala. No dokial bola medzi nami, vždy túžila po zborovom obecenstve, aj keď v posledných rokoch účast v zhromaždení bola pre ňu obeťou.

Ked' sme sa s ňou 12. 5. 1977 na martinskem cintoríne lúčili, spýtala sa ma jedna žena, koho to pochovávajú. Keď som jej povedal, že 82 ročnú stareňku, tak sa zadivila: „A to také starkej toľko ľudí príšlo na pohreb? To sa v Martine nestáva.“ Stalo sa teraz, lebo po svojom obrátení r. 1934 získala veľkú duchovnú rodinu. A hoci svojím tichým, pokorným životom na seba neupozorňovala, predsa ju mnohí poznali.

-hm

D   A   D   G⁶   A   D

1. Pro zá-chra-nu jsi mou na kří - ži u - mí - ral
 2. Za lá - sku ú-čin-nou, s níž vy - šel jsi mivstic,
 3. Tým slo-vem za-sta-ven před Te - bou po-kle-kám,
 4. Jak sté-bla to-nou--cí chy - tám se na--dě--je,
 5. Jak ra-do-astně ted smím v no - vo - tě ži--vo---ta

fis   A⁷   h   g   D   A⁷   D

a já až do - po - sud jsem ji - nu - dy se bral.
 já v ne - scho - pnosti své dát ne - u - mí - mím Ti nic.
 vzlyk lá - me hla - su sten: nad hří - chy svý - mi lkám.
 že chceš mi po - mo - ci, že spá - sa v To - bě je.
 Tě chvá - lit s plesá - ním! Jak hře - je ji - sto - ta:

D   h   D   g   A⁷

Spa - si - te - li můj, od - pušt mi to dnes,
 Lá - sko ú - ža - sná, jak se od - vdě - čím?
 Z kří - že od - pou - štíš, za mne pro - bo - den,
 Pa - ne Je - ží - ši, ří - káš mi to sám:
 Je - žíš spla - til vše, nic už ne - dlu - žím;

Fis⁷   G   dim D   A⁷   D

své Ti sr - dce o - tví - rám, svůj po - koj do néj vnes.
 Rád bych ob - da - ro - val Tě, však vú - bec ne - mám čím.
 Tvé - ho slo - va mi - lo - sti jsem zce - la ne - ho - den.
 "To - mu, kdo mi u - vě - ří, já od - pu - ště - ni dám."
 z o - tro - ctví mne vy - kou - pil, ted Je - mu ná - le - žím.